

potrkala na vaših vratih. Teško da se še spominata ónega Martinčevega Janeza, ki je vže davno otišel v Ameriko, da si vam je sorodnik, dà, ali vi ste bili takrat še majheni. On je nedavno v dalnjaj Ameriki umrl in vse premoženje zapustil svojemu najbližjemu sorodniku, a to ste vi, ker so njegovi vsi pomrli. Hajde stopite z menoj, da vam nekaj za prvo pomoč izplačam, saj znam, da ste potrebni, a drugo bode te vže uradno dobili.“

Kakó je utripalo srcé ubogej vdovi! Ni jej bilo toliko za denarje, ali spomnila se je na svoje drobne otročiče, óni ne bodejo od zdaj več gladovali, in hišica, ona prijazna, mala, raztrgana hišica na Rebru bode jim še ostala in tudi Mavro bodejo še nazaj dobili. O jej! to bode veselje. In nakupila je Osamélčevka za one novce hitro nekaj hrane in drugih drobnostij in odhitela vesela domóv k svojim drobnim otročičem, da se tudi oni veselé z njo.

In veselili so se. Otročiči skakali so v samih srajčkah okolo z jedili napolnene mize, v peči je veselo plapotal ogenj; stara Osamélčevka je s solzami v očéh gledala vesele otročiče, kateri so imeli vsega dovolj, kričali in peli so, a njej in pa malim drobljancem donel je v srčeah tisočkratni: „Čast Bogu na višavi in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje!“

Kdo je to?

(Češki od Vilme Sokolove, prevel Iv. Tomšić.)

Znáte li me? Ali nè?

Oj kakó to čudno je?
Ni li rekla mámica,
Da sem njena Anica?
Oj za ves svet moja mati
Ne bi htela mene dati.
Jaz sem, pravi mámica,
Zlata njena Anica.

Znáte me? Kako da nè?
Slišali kaj niste še,
Da me atej rad imá?
Vse, kar hočem, vse mi dá.
Ujčka me in póljubuje,
Vsacemu pripoveduje:
To je golobičica,
Zlata moja Anica.

Znáte me? Še zmiraj nè?
Oj kakó to čudno je!
Naj pové vam bábica,
Da sem njena vnučica;
Kadar pridem le do njé,
Mnogo mi povédat' vé.
In ko lepih mi rečí
Polhen košek naloží,
Potlej reče: Ti si vsa
Zlata moja Anica!